

[Lønger]

grundlaget for den folkelige politiske bevidsthed, der gjorde en ende på den konservative regering ved århundredets begyndelse.

Der er intet underligt i, at vi i disse år igen ser en forsamlingshusbevægelse vokse frem. Det er historisk en af de demokratiske udtryksformer, som forskellige dele af befolkningen har valgt at benytte. Vi finder det naturligt, og vi vil gerne støtte dem, hvad enten husene fortsat hedder forsamlingshuse, eller de hedder medborgerhuse, kvindehuse, ungdomshuse eller indvandrerhuse. Behovene for at være sammen, udfolde sig sammen, være aktive sammen er de samme, selv om tiderne er skiftet og problemerne har ændret sig. Man kan endda sige, at behovene på sin vis er blevet større. I modsætning til for 100 år siden oplever vi nemlig i dag funktionstømte familier og funktionstømte lokalområder. Folk har mange steder ikke noget at samles om, har mindre brug for hinanden, med det resultat at vi samles mindre og mindre og vi mister en del af vores kulturelle og sociale rodnet.

Konsekvenserne heraf er velkendte. Nu er fremmedgjorthed selvfølgelig en forslidt frase, så den skal jeg springe over, men uden social sikkerhed og uden følelsen af at høre til et eller andet sted bliver mange mennesker ensomme. Deres problemer, f.eks. arbejdsløshed, bliver opfattet som individuelle fænomener, som de selv er skyld i; derfor resignerer de. Der opstår i stedet fænomener som ansvarsløshed over for lokale problemer og ansvarsløshed over for materielle værdier. Den øgede kriminalitet, hvoraf hærværk og tyveri er de hyppigste, har i høj grad deres udspring i funktionstømte lokale miljøer, fordi de ikke giver nogen udfordringer.

Det samme gælder til en vis grad alkoholproblemer og narkoproblemer, selv om det, jeg siger her, selvfølgelig kun er en delforklaring.

Når jeg trækker disse ting frem, skyldes det, at jeg gerne vil føje et ekstra perspektiv til debatten, nemlig at de lokale miljøer indgik som en væsentlig kriminalitetsforebyggende aktivitet, da VS i februar fremsatte 19 kriminalpolitiske forslag – endda en langt vigtigere aktivitet end straf og hævn, som politikere ellers altid kan tale højt om. Dengang var alle partier herinde positive, med undtagelse af CD, hvis ordfører ikke havde læst forslagene, og fremskridtspartiets hr.

Poulsgaard, der kun snakkede om gamle damer. Men ellers var det lige præcis disse betragtninger – med mange smukke ord også fra de borgerlige partier – som man var inde på. Vi definerede faktisk kriminalitet som bl.a. et kulturelt problem.

Her kommer så et SF-forslag, som vi af både kulturpolitiske, kriminalpolitiske og andre grunde kan give vores fulde opbakning, og så er der bare total afvisning over hele den borgerlige linje. Så er det altså tilsyneladende lettere at tale højt om højere straffe lige meget for hvad. SFs forslag er faktisk et billigt forslag, men de højere straffe, som man kan tale om fra politikeres side, gør jo, at man kommer i avisen. Det gør man altid, lige meget hvad man kræver højere straf for.

SFs forslag drejer sig om, hvad de lokale aktiviteter skal foregå i, så kan vi en anden gang diskutere, hvad de skal foregå om, det er nemlig også en diskussion værd. Der er ingen tvivl om, at beboerhuse virkelig kommer til deres ret, hvis vi gør alvor af at realisere de ellers ofte hørte ord om det nære samfund, der, så vidt jeg husker, engang var en del af venstres program, indtil det blev til det nærliggende samfund. Men en udbredelse af demokratiet og decentraliseringen hører selvfølgelig også hjemme i debatten om, hvad der kan foregå i disse medborgerhuse, især når man tager de perspektiver med, som jeg har været inde på her. Medborgerhuse rækker derfor langt, langt videre i vores samfunds funktioner, end det umiddelbart ser ud til.

Vi kan give vores fulde støtte til SFs forslag.

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Kristeligt folkeparti kan ikke medvirke til forslaget, men jeg er uenig med VS' ordfører i, at det betyder, at vi så også er imod, at der skal være medborgerhuse og den slags ting i kommunerne. Vi mener bare, som det er sagt af tidligere ordførere, at det er en kommunal opgave.

Det er da også min erfaring fra forskellige steder i landet, at møder ofte afholdes i medborgerhuse, forsamlingshuse el. lign., hvor alle borgere har mulighed for at komme vederlagsfrit. Jeg synes netop, det at være medborger – det har flere ordførere været inde på – betyder, at det er noget, vi gør sammen.